

meid is je schoonzuster. Je hebt haar geen dienst op te zeggen, je behandelt haar als je gelijke?"

„Als je dat wilde doen Frank, zou ik 't niet eens aannemen, ik ben nog niet in staat om als je vrouw op te treden, ik voel het genoeg. Het zou daarbij te veel gepraat geven, je kwam in moeilijkheden en de familie raakte er door in verlegenheid."

„Wat verlang je dan van mij? 't Eene wil je niet en het andere ook niet. Je maakt me dol!"

„Och Frank! Word niet boos! 't Spijt me, dat de zaken zoo loopen; gister was ik nog onafhankelijk van je. Ik had mijn armen om te werken en mijn goeden naam; en nu heb ik 't laatste verloren, schijnt het..."

„Door mijn schuld!"

„Wat doet het er toe wiens schuld het is? Ik had je briefje niet moeten verliezen. Ik wil niets doen wat je onaangenaam is, en daarom vraag ik je, waar moet ik blijven als je zuster mij uit haar huis zendt?"

„Bij je man!"

„Maar niet dadelijk Frank; niet op de manier die je bedoelt. Ik was onverstandig laatst, ik heb er lang over nagedacht en toen begreep ik dat ik het recht niet had je zoo te antwoorden. Maar ach! ik ben nog zoo dom, zoo onverstandig..."

Alweer eindigde haar stem in een snik; Frank voelde al zijn toorn, al zijn ergernis wegsmelten, nu zij zoo nederig sprak.

„Wanneer ik je vrouw openlijk zal zijn," ging zij voort; „dan wil ik niet dat jij, je moeder en zusters zich over mij schamen. Ik moet nog veel leeren; breng mij dan ergens, waar ik in de gelegenheid ben het te doen. Op een kostschool of in een familie, waar je maar wilt. En na een jaar b. v. dan is 't al wat vergeten, dat ik gediend heb bij je zuster, dan kom je mij halen en ik zal een goed, verstandig vrouwtje wezen. Ik beloof het je! Ik weet het, je zult mij niet meer zoo behandelen als vroeger, wanneer ik meer ontwikkeld ben."

„Maar ik wil je niet wijzer hebben."

„Dan is 't je ook geen ernst; dan zie je in mij nog altijd je model en anders niets!"

Hij zweeg, een zware strijd ging in hem om. Als hij toegaf dan brak hij met zijn verleden, dan kwam Rosa Marina niet verder en toch voor 't eerst voelde hij iets in zich dat naar een flauw besef van verantwoordelijkheid zweemde; hij begreep dat er heel gewone plichten op hem rusten, dat het meisje waaraan hij zijn naam gegeven had, het recht had zoo te spreken.

„Rose Marie!" zeide hij na een poos zwijgens, „je overvalt me. Ik moet er over nadenken!"

Zij zag hem bedroefd aan.

„Als je er over nadenkt," zeide zij, „dan... dan is 't een bewijs dat je niets geeft om je vrouw en nog altijd je model betreurt."

„Ik kan zoo niet besluiten. Morgen of overmorgen hoor je meer van mij!"